♦bloc-notes♦

Ultimul match al lui Bodola

La Oradea, Ripensia întâlneşte astăzi pe C. A. O.

Este ultimul match al campionatului. O partidă mare, — bine înţeles. Căci o partidă în care se întâlneşte prestigiul Ripensiei, cu autoritatea C. A. O.-ului nu poate să fie înghesuită în colbul întâlnirilor de rând.

Deşi fără o importanţă hotărâtoare pentru clasament, matchul C. A. O. — Ripensia de astăzi, atinge dimensiuni de valoare indiscutabilă. Trei noţiuni colaborează la coloritul partidei de astăzi, dela Oradea: Ripensia, C. A. O. şi sfârşitul campionatului.

Dar în afară de aceste noţiuni, o altă calitate injectează partidei dela Oradea, pigmenţii unei valori care se cere neapărat semnalată: pentru ultima oară, astăzi, Bodola mai poartă tricoul echipei C. A. O. Pentru ultima oară, astăzi, ami este jucător al C. A. O.-ului.

De mâine, e venusist.

Transferul acesta este important şi pentru C. A. O. şi pentru Venus şi pentru footballul nostru, în genere.

Format de C. A. O., Duduş, —cum i se spune în intimitate — nu poate fi lăsat să părăsească Oradea, ca un simplu voiajor. Nu te desparţi de un tovarăş vechiu, de sport, cum te desparţi de o cravată ruptă. Deaceia, prietenii săi dela Oadea i-au pregătit un cadru de despărţire festivă.

Un banchet la care şi-au anunţat prezenţa peste 300 de sportivi arădeni, va lichida astă seară solemnitatea plecării lui Duduş. Se vor ţine discursuri, se vor face urări, se vor împărţi cadouri şi amintir...

Şi-o ultimă strângere de mână va sfârşi procedura plecării lui Bodola.

Pentru Oradea, Bodola rămâne de astăzi, «fost».

Prezentul îl aduce în Captală.

In tabăra Venusului, nu îl aşteaptă aceiaş festivitate solemnă. Primirile sunt întotdeauna mai reci. Mai puţin protocolare. Dar îl aşteaptă, aici, în rândurile jucătorilor bucureşteni posibilităţi mai mari de activitate. Obligaţiuni mai grele, mai numeroase, mai largi.

Nu refuzăm echipei C. A. O. un prestigiu pe care nimeni nu îl poate pune în balanţă.

Dar astăzi, gruparea Venus se găseşte în capul erarhiei echipelor noastre de football. E campioană. Are o activitate internaţională, intensă.

Iar «Cupa Europei centrale» o cheamă peste hotare, la îndatoriri de football cu griji şi pregătire.

Deaceia, sunt explicabile eforturile materiale făcute de Venus pentru achiziţionarea lui Bodola. Iar simpatia cu care este aşteptat Duduş aici — în centrul de activitate al footballului românesc — îşi găseşte îndreptăţiri şi preţuire.

Pentru ultima oară, Bodola joacă astăzi în culorile echipei C. A. O.

De mâine, îl înfiiază Capitala. Iiar spectatorii —massa anonimă a celor cari l-au aclamat de-atâtea ori pe Duduş în rândurile echipei noastre naţionale — îl vor face desigur la viitorul său match o primire, care să egaleze cea mai impresionantă festivitate de praznic sportiv.

George Fulga

Alpiniştii...



— Nu te agita prea mult, căci frânghia deabea am cumpărat-o azi.



Un confrate de seară are de câtăva vreme, informaţiuni foarte originale. Le află el singur, le anunţă el singur şi niciun alt ziar din cuprinsul României Mari nu le reproduce. Fiindcă le socoteşte, desigur, prea originale...

Din rândul acestor informaţiuni, am îndrăznit noi să reproducem la «CULISE» (fiindcă «CULISELE» constituesc o rubrică veselă) o ştie de mare originalitate.

Pentru a lansa gala de box de Sâmbătă seară, în cadrul căreia va boxa şi Şerbănescu, confratele cu ştiri originale a anunţat că Şerbănescu este pe cale să devină... romancier.

Ce fel de publicitate o fi asta, pentru o gală de box, nu înţelegem. Originală, însă, este...

Aseară, confratele a venit cu o nouă bombă de publicitate, pentru gala de box de Sâmbătă seara. Tot originală şi tot cu Şerbănescu.

Ascultaţi : «Vasile Şerbănescu era să fie victima unui accident de automobil, la Şosea...» *A avut, însă, grije — bine înţeles — să scape neatins, pentruca să poată boxa Sâmbătă seara, la Arene...*

Recunoaşteţi că ştirea cu accidentul lui Şerbănescu este într'adevăr originală. Dar marea originalitate a accidentului este că a fost provocat chiar de... confratele cu ştiri originale. Căci, accidentul de automobil al lui Şerbănescu, n'a fost simplu accident. A fost o tentativă nereuşită, de asasinat.

Un cititor al confratelui cu ştiri originale, a vrut să-l calce într'adins pe Şerbănescu cu automobilul, fiindcă a citit că acesta intenţionează... să scrie un roman.

*

Iată deci, că confratele de seară nu are numai ştiri originale. Are şi originalităţi de publicitate cari pot conduce la tentative de crimă. Căci e mai comod (orice s'ar spune!...) să omori pe cineva, decât să te sinucizi, fiindcă eşti obligat să-i citeşti un roman.

Dar, fiindcă confratele va continua desigur să furnizeze ştiri originale în legătură cu Şerbănescu, îi întocmin noi câteva, cari prezintă avantajul că sânt originale, fără să fie periculoase. Şi sânt şi teribile, pentru publicitatea galei de box, de Sâmbătă seara.

De pildă: «Şerbănescu era să fie călcat, de tren»...

Sau: «Şerbănescu s'a bărbierit azi dimineaţă la un frizer nebun care se bănueşte că intenţiona să-i tae beregata... Autorităţile anchetează acest caz senzaţional».

Sau: «Şerbănescu a fost eri victima marei sale popularităţi. In timp ce trecea prin strada Sărindar, doi ţigănuşi, vânzători de ziare, l-au acostat, întrebându-l: D-ta eşti... Ilie Petrescu?..»

Sau: Şerbănescu a scăpat eri de la o moarte sigură. A mâncat un pateu cu ciuperci, şi nu s'a otrăvit».

Sau... Dar câte nu se pot anunţa despre Şerbănescu?...

Dacă mai e nevoe, mai găsim câteva mostre, tot originale, şi tot cu Şerbănescu...

Castor

Efectele căldurei

Deabia ne-a călcat temperatura ceva mai ridicată — nici nu poate fi încă vorba de caniculă — şi gradele înregistrate pe termometru au şi început să recolteze victime.

Cum sportul cere din partea practicanţilor lui o încordare deosebită a tuturor muşchilor, încordare ce produce un plus de calorii, e natural ca sportivii să se resimtă mai mult depe urma razelor solare.

Primele efecte ale căldurii s'au văzut între footballişti. Acum, în epoca transferărilor, au început să *transpire* tot felul de svonuri relative la mutarea cu contract a jucătorilor dintr'un club în altul. Unele dintre marile vedete, pentru cari se deşartă vistierii întregi, transpiră grozav când e vorba să-şi caligrafieze semnătura, iar pe organizatori, preţul fiind exorbitant, îi trec sudorile.

Căldura aceasta excesivă care terorizează echipele noastre de football, e mult mai chinuitoare — e şi normal — pela... sudul clasamentului, unde pe lângă soare, mai dogoresc şi razele... lanternei roşii. Căldura insuportabilă din regiunea aceasta a clasamentului se mai datoreşte şi faptului că echipele de prin partea locului se roagă *fierbinte* să scape de retrogradare. Deşi acest lucru nu ar fi trebuit să se întâmple, căci e inexplicabil ca pe vremea aceasta, când ne speriem tocmai de gradele în urcare, echipele să fugă de retrogradare. Cu un grad mai jos, ar fi mai răcoare şi echipei retrogradate cât şi duşmanilor acesteia cari s'ar... răcori de minune.

De căldură nu au scăpat nici echipele din vârful clasamentului. Venus — primul clasat — este în febra preparativelor pentru Cupa Europei Centrale.

Iar F. C. Rapid, dintr'o lipsă de tact, departe de a realiza în materie de performanţe «una caldă, una rece», le face pe toate calde. Pentru suporteri însă, matchurile Rapidului sunt salvatoare, căci sunt veritabile duşuri reci...

Nici boxul nu a scăpat de influenţa căldurii, de care se va resimţi în mod special în reuniunea de Duminecă seara (sau Luni, dacă va ploua). Căci deşi e cald, preţurile dela intrare sunt atât de umflate, încât dacă ai cumpăra un bilet, te frige la ficaţi. Iar organizatorii — cari nu sunt în curent cu performanţele boxeurilor străini pe ultimii zece ani — s'au... ars cu nişte vedete răsuflate.

Căldura e în toiu!...

Astyanax

Ziariştii sportivi se antreneaz...

Se convoacă Marţi 8 Iunie, pe arena din Giuleşti, în vederea reluării antrenamentelor pentru formarea echipei ziariştilors portivi, următorii:

Grit (Capitala), P. Gaţu (Tempo), Firoiu (Lupta), Făgărăşanu, Vornic, Socaciu, A. Nol, Herescu, Beilis, Gherase, M. Ionescu (G. Sporturilor), Tudoran, Vasiliu, Slivian, Artur şi S. Vogel (Dimineaţa), Belitoreaau (Curentul) etc.

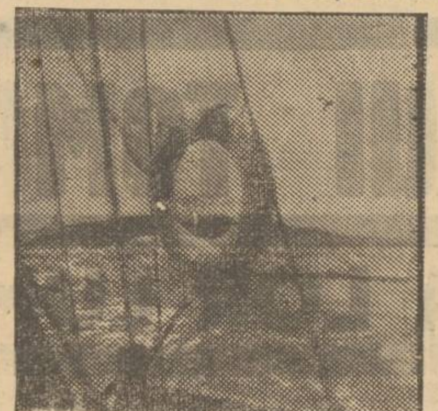
Primul match va avea loc în a doua chenzină a lunei curente, iar adversarul va fi puternicul „unsprezece" al Cărăbuşului.

D. Lazăr Herdan povesteşte azi peripeţiile voiajului sau

Dela Hios, la Constanţa, singur la bord

După cum am spus, am ancorat în portul Hios chiar în prima zi de Crăciun. Din cauza timpului prea rece am hotărât să las barca spre iernare în acest port. Am încredinţat-o d-lui ing. Gh. Vasiliadis, proprietarul unui atelier mecanic. D. ing. Vasialidis cunoaşte binişor ţara noastră, fiind însurat cu o româncă. Impreună cu Eremia am luat vaporul spre Pireu şi apoi, cu „Regele Carol I" ne-am înapoiat la Constanţa.

In luna Mai m'am înapoiat la Hios. Am găsit barca, legănându-se uşor în hula ce intra în port Deşi nepăzită timp de aproape 4 luni, totuşi nu am găsit lipsă nici un crâmpei de aţă. Am constatat şi la marinarii de aci aceiaşi cinste exemplară ca şi la marinarii din toate celelalte porturi ce le-am vizitat.



...un val uriaş, urmăreşte «Crăiţa»

Am fost nevoit să stau câtva vreme la Hios spre a face mici reparaţiuni.

PLECAREA

Joi 13 Mai m'am prezentat la căpitănia portului Hios spre a-mi completa formele de plecare. Văzând în patenta de sănătate că voi călători singur la bord, a iscălit-o după multă şovăială.

Vineri 14 Mai, orele 6 dimineaţa am ridicat ancora şi am plecat. Pe chei se aflau ofiţerii din port, marinari, pescari, precum şi toţi lucrătorii atelierului Vasiiiadis. Inainte de plecare, după discuţiile încinse între ei, au căutat să mă determine să nu plec singur.

Spuneau că ar fi imposibil să ajung cu bine la Constanţa chiar de a-şi avea timpul cel mai favorabil. Nu credeau că voi putea manevra singur o velatură de peste 100 m. p.

Nimic însă nu m'a putut convinge să nu plec...

Am pornit, având vântul în faţă. Nevoind să pierd timpul cu navigaţie „în volte", timp de 3 ore şi jum. am mers numai cu motorul. Vântul întărindu-se şi trecând la Vest, am oprit motorul şi am ridicat pânzele. Cu acest vânt favorabil am navigat până a doua zi la orele 3 dimineaţa, făcând o medie de aproape 4 mile pe oră. Abia trecusem de insula Mitilene, când vântul a scăzut complet. Am coborât velele şi am muncit timp de o oră şi jumătate până am isbutit să pornesc motorul.

FURTUNA

Deşi nu era vânt deloc, începuse să vie o hulă de Nord, care din ce în ce devenea mai mare. A fost cea mai grea zi din cariera mea marinărească.

Către orele 7 dimineaţa valurile enorme şi lipsa de vânt, făceau ca barca să se clătine îngrozitor.

Dacă aş fi avut cât de puţin vânt, ridicând velele, barca ar fi fost echilibrată şi balansul ar fi fost mult redus. Drumul era din cale afară de obositor şi mă întrebam cum voi putea continua călătoria până în Dardanele. In fine, pe la orele 3 după amiază motorul care începuse să bată tare, s'a oprit şi barca a rămas pur şi simplu la discreţia valurilor.

Tot timpul cât a funcţionat motorul am căutat să mă îndepărtez cât mai tare de ţărm, însă valurile erau tot atât de puternice, încât, nu cred să fi făcut mai mult ca 3/4 milă pe oră. Abia pe la orele 5,30 seara a început să sufle „nordul" din ce în ce mai tare: Am respirat uşurat

Din nou am ridicat velele şi, în volte, am început să-mi croesc drumul spre Dardanele.

Duminică 16 Mai, după amiază, îmi făceam intrarea în Dardanele, iar seara am acostat la pontonul **Chanak-Kale**. Am coborât pe ponton şi la un mic balans al pontonului, am căzut, lovindu-mă puternic la genunchi.

Eram complet istovit şi abia mă mai puteam mişca. Doctorul care mi-a făcut „**patenta de sănătate**" m'a condus în faţa unei oglinzi ca să văd cum mă arăt.

— Eşti complet desfigurat, nu mai poţi continua, mi-a spus el.

Intr'adevăr ochii erau injectaţi de sânge, având aspectul unor raci ferţi.

M'am înapoiat în barcă şi o şalupă cu motor a remorcat barca a o distanţă de circa 300 metri, unde am ancorat.

Voiam să plec a doua zi dimineaţa, însă sculându-mă din somn am constatat că nu numai oboseala, care mă pătrunsese, mă reţinea, dar şi lovitura de a genunchi, mă jena destul de simţitor.

TURCI CARI ŞTIU ROMANEŞTE

Am hotărât s ărămân o zi la Chanak-Kale. După amiază, am eşit să fac o plimbare prin oraşel.

Nu mică mi-a fost surpriza când m'am pomenit înconjurat de o ceată de turci cari îmi vorbeau în româneşte:

— **Tu eşti din Constanţa bre?** mă întrebau ei.

— **Mai mult din Bucureşti,** le-am răspuns. **Dar cum se face că ştiţi româneşte?**

Ei!... Aşa este când capul e prost şi luat după cei cari venit la noi şi promis tot felul de lucruri, au început să se vaicăre în cor.

Şi încet, încet, ascultând povestea lor dela un turc mai în vârstă care vorbea mai bine româneşte, am aflat povestea lor.

Toţi erau originari din România, de prin Silistra, Bazargic, Constanţa.

Şi-au vândut proprietăţile din România şi s'au stabilit în Turcia, tentaţi de promisiunile guvernului din Ankara care le punea la dispoziţie pământ şi unelte agricole. Acum toţi regretă şi se vaită de greşeala ce au făcut-o.

Pământul ce li s'a dat este foarte prost, de plouat, plouă prea puţin şi în afară de aceasta, când se întâmplă să facă o oarecare recoltă, porcii mistreţi o distrug. Inainte aceste locuri erau locuite de greci, cari vânau porcii mistreţi, nu numai pentru a-i distruge ci chiar pentru a se hrăni.

Turcii organizează şi ei vânătorii, însă lasă porcii chiar pe locul unde îi vânează.

Ei nu numai că nu mănâncă carne, dar religia lor nu le permite nici să-i atingă.

In afară de aceste calamităţi clima este foarte proastă, iar balta plină de ţânţari, situată în spatele „Chanak"-ului i-a contaminat pe toţi de febră palustră.

SPRE ISTANBUL

Marţi 18 Mai, orele 4 dimineaţa, am ridicat ancora şi cu cel mai favorabil vânt de Nord-Vest, cu pânzele toate întinse, pe o mare fără valuri — deoarece vântul era de lui. Prietenii mei turci m'au condus la chei. Vedeam cum regretă că nu pot pleca şi ei cu mine.

Miercuri 19 Mai la orele 10 dimineaţa, îmi făceam intrarea în vechea capitală a Bizanţului.

Am ancorat la Moda, în faţa „Denis-Klübü"-ului, Yacht clubul turcesc.

La Moda am fost vizitat de locotenentul din marina regală română Isbăşescu. Şi este un amorezat al voiajurilor cu vele.

In tovărăşia locotenentului Drimba, construesc actualmente la Constanţa o barcă, — care întâmplarea face să fie de acelaş tip cu „Crăiţa" mea.

Duminică 23 Mai, orele 9 dimineaţa am plecat dela Moda şi am acostat la Galata în faţa Vămii.



«Crăiţa» a ancorat la Constanţa

Patru ore au durat formalităţile de plecare, iar apoi, cu vânt de sud-vest am luat drumul spre ţară.

Ieşind din Bosfor, am pus „prora" pe coasta bulgară, anume între capul Emineh şi Varna.

IN «BOEMA» BALCICULUI

Am ajuns la Balcic pe înserate şi necunoscând poziţia şi noul port am început să sondez fundul spre a găsi un loc propice spre ancorare.

In acest timp s'a apropiat de mine o barcă în care se afla tânărul Mircea Botez, fiul lui Jean Bart, care m'a condus înspre pontonul de lângă dig, unde câţiva pictori, între cari, Constantin Constantinescu şi Barbieri mi-au ajutat la acostare, făcându-mi o primire entuziastă.

A doua zi d-na **Nadia Duca** şi d. ministru **Caucicov**, mi-au vizitat barca. Am petrecut la Balcic în amuzanta societate a pictorilor 2 zile foarte plăcute şi am plecat din Balcic, cu regretul de a lăsa o companie plăcută.

Joi 20 Mai, la orele 8 seara, părăseam Balcicul, iar dela Capul Caliacra vântul a trecut la Est şi a început să sufle cu putere.

Dimineaţa, în dreptul Mangaliei, la o distanţă de 2 mile jum. de ţ[ă]rm, am lovit, uşor, cu „hula" bărcii fundul mării. Speriat am luat-o în larg.

Era cât pe aci să eşuez în ţară, după ce făcusem un drum atât de lung, fără nici un accident.

La Constanţa am aflat că, exact pe unde am trecut se află o stâncă, la 2 metri sub nivelul mării; cred că ar trebui barizată, spre a se evita naufragii!

In dreptul staţiei Carmen Sylva, vântul a trecut la nord-est. De rândul acesta am isbutit să pornesc motorul şi pânzele ridicate, am mers până la intrarea portului Constanţa, unde dintr'o şalupă, cu mai mulţi marinari, Eremia, sburdând ca un copil, a sărit în barca mea spre a-mi ajuta să cobor pânzele.

Am fost ajutat de numeroşi ofiţeri din marina regală să acostez în dreptul vămei, unde d. comandor Stoianovici mi-a urat bun sosit, în numele „Yacht Clubului Regal Român".

VAL. FAGARAŞEANU

LA SFARSIT

de Romain Coolus

Reuniune de gală la Val d'Hid. Metro-ul aerian varsă pe bulevardul Grenelle şi pe străduţele alăturate, deja aglomerate de automobile, mii de amatori de box. Este vorba să se tranşeze în fine controversa pugilistă care dăinuise de mai bine de un an între campionii Franţei şi Germaniei la categoria welter.

Intre Francis Bucquet, zis Bubu şi Kid Piccadilly, care e mai bun? Aceşti băieţi excelenţi sunt foarte aproape unul de altul. S'au mai întâlnit de două ori şi au făcut match nul. De altă parte, fiecare a luptat contra cehului Kazbec şi — ciudată coincidenţă — fiecare l-a făcut pe adversar să simtă voluptatea knock-out-ului în repriza şaptea. Această linie nu promovează deci vreo indicaţie în favoarea cuiva.

Se poate uşor imagina interesul sportiv al întâlnirei. Intre cei doi adversari nici un pronostic raţional nu e posibil, dar pentru ca să-ţi doreşti victoria celui mai bun, e neapărat ca unul dintre adversari să fie superior celuilalt. Nu sunt însă cazuri unde această axiomă este inoperantă? Nu, răspund cunoscătorii. Se poate întâmpla să existe unul mai bun, numai că el nu va fi totdeauna acelaş. Rezultatul va depinde de dispoziţia în care se vor găsi adversarii în acea seară, va depinde de ceeace au mâncat în ajun, de variaţiile atmosferice, în fine dintr'o mie de imponderabile cari influenţează, în interval de câteva ore asupra formei, căci, ştiinţificeşte, cei doi adversari nu sunt despărţiţi nici printr'o foiţă de ţigară.

Se înţelege deci că această problemă pasionează publicul şi n'am fost surprinşi că se înghesuiau în această seară, în jurul ringului. Trebue în fine să se pună capăt acestei interminabile certe dintre partizanii lui Kid şi suporterii lui Bubu.

*

Adversarii s'au urcat pe ring. Francis arborează un superb halat portocaliu; Kid, mai poetic, exhibează o emoţionantă pijama albastră. Amândoi sunt frenetic aplaudaţi; sunt băeţi simpatici, cari au veşnic bani. Publicul le este recunoscător pentru combativitatea şi loialitatea cu care luptă. Trebue să notăm însă că Francis a fost mai mult aplaudat; dar aceasta nu trebue să surprindă decât pe optimiştii incorigibili cari mai cred în imparţialitatea sportivă a mulţimii. Pe ring, boxeurii, managerul şi arbitrul. Acesta din urmă, pe şoptite, le dă recomandaţii pline de înţelepciune. Apoi, Kid şi Bubu se pregătesc pentru lupta de 15 reprize. Dacă ar face match nul. Ce decepţie. Un oarecare număr de spectatori, care presimte acest lucru, regretă că întâlnirea aceasta n'a fost pusă la sfârşitul programului.

*

O simetrie misterioasă prezida lupta; cei doi campioni au câştigat puncte fiecare în cinci reprize şi au făcut joc egal în celelalte cinci. Nu era de aşteptat decât verdictul; s'au aplaudat combatanţii pentru ştiinţa şi curajul lor; dar cei mai mulţi din spectatori arătau o oarecare nerăbdare — cum s'ar spune — din cauză că această veche rivalitate nu va putea fi tranşată nici azi.

In acest timp plasatorul dela fotoliile de ring, a constatat că două scaune au rămas goale: unul la rangul doi, pe partea lui Bubu; celălalt la rangul trei, pe partea lui Kid. Şi cum absolut toate locurile erau vândute, plasatorul a găsit straniu ca cei doi ocupanţi ai locurilor să le lase libere. Informându-se, a aflat că unul fusese reţinut de d-na Bucquet şi celălalt de d-na Piccadilly. S'a comentat mult timp această nouă şi bizară coincidenţă: absenţa lor simultană a dat de gândit; din fericire am aflat imediat explicaţia.

Cele două doamne, în momentul când soţii lor ascultau sfaturile arbitrului, s'au întâlnit pe culoarul lojilor unde boxeurii se odihnesc înainte de luptă şi unde îşi fac ultimele preparative. Rivalele se cunoşteau de mult timp; adică de mult timp ele se urau. Au probat dealtfel acest lucru imediat. In graba de a-şi găsi locurile s'au ciocnit cu violenţă şi s'au invecticat fără nici un menajament. «Kid al tău e inexistent»; «Bubu nu va face nici o scofală», — «Kid al meu îl va bate măr pe farsorul de Bubu». Din vorbă'n vorbă doamnele au ajuns la argumente foarte puternice. In urma swingurilor — puţin cam largi, trebue să recunoaştem — pălăriile au început să sboare; apoi, în toiul luptei, părul combatantelor se ciufulise complet. Un upercut nenorocit a atins vârful bărbiei sărmanei Piccadilly, care a văzut 36 de stele verzi şi nobilul său corp a trebuit să se întindă pe pământul coridorului, în timp ce doamna Bucquet sângera abundent în urma unei directe care i-a strivit nasul. Şi astfel, spre marea bucurie a amatorilor, întâlnirea nedecisivă a celor doi campioni s'a terminat printr'un senzaţional finish, care a stabilit cel puţin din acest punct de vedere, momentana superioritate pugilistică a Franţei asupra Germaniei.

(După L'Auto)